

Zbigniew Kobyliński, Dariusz Krasnodębski, Małgorzata Hajduk

Klukowicze, st. 1, gm. Nurzec Stacja,
woj. białostockie, AZP 53-88/-

Informator Archeologiczny : badania 27, 75-76

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

domów (fragm. ceramiki, prażnice, noże, drewniane łopatk i czerpaki), ozdoby (kablączek skroniowy, pierścionek), elementy uzbrojenia (groty oszczepów i strzał, fragm. ostróg i podków, płaszcze rogowe), znaleziska związane z obróbką drewna (siekiera, dłuta, świder, strug) oraz serię łyżew kościanych o różnym stopniu zaawansowania ich obróbki. Interesujące jest odkrycie silnie zdeformowanego mózdzienia bydła, będącego prawdopodobnie śladem po zaprzęgu.

Na podstawie wstępnej analizy materiału ruchomego osadę wczesnośredniowieczną można datować na 2. poł. XI–XII w.

Materiały przechowywane są w Trzebinach koło Leszna.

Badania będą kontynuowane.

Hrubieszów–Podgórze, st. 5, gm. loco, woj. zamojskie — patrz: neolit

**Jaworze, st. 1
gm. Jasienica, woj. bielskie**

Muzeum Okręgowe w Bielsku–Białej

Badania prowadził mgr Bogusław Chorąży. Finansowane przez Muzeum Okręgowe w Bielsku–Białej. Drugi sezon badań. Kompleks kopców kamiennych o nieokreślonej chronologii.

Kontynuowano prace prowadzone w 1991 r. w obrębie kompleksu kopców kamiennych na górze Szpic (d. nazwa Palenica — 688,2 m n. p. m.), położonej w północnej części Beskidu Śląskiego. Kompleks ten znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie nierozpoznanego bliżej założenia, określanego w literaturze jako krąg kamienny (AAC, X, 1968, s. 136, AAC, XXV, s. 275). Badania w 1993 r. objęły kolejny kopiec kamienny o wymiarach 3,7 x 3,5 cm, wraz z jego najbliższym otoczeniem. Ich celem było rozpoznanie charakteru obiektu oraz jego ewentualne datowanie. Badania ujawniły jednowarstwowy nasyp złożony z dużych kamieni piaskowca. Pod luźno usypanymi kamieniami zewnętrznego nasypu wystąpiła owalna w rzucie poziomym warstwa drobnych kamieni. Warstwa ta była zorientowana wzdłuż osi wschód–zachód i sięgała do głębokości 5 cm, a miejscami 15 cm poniżej poziomu gruntu wokół kopca, jedynie w centralnej części kopca do głębokości 25 cm, przybierając formę owalnego w rzucie poziomym przegłębienia wypełnionego drobnymi kamieniami. Brak zabytków ruchomych nie pozwala na określenie chronologii i funkcji obiektu.

Dokumentacja została złożona w biurze Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Bielsku–Białej.

**Klukowicze, st. 1
gm. Nurzec Stacja, woj. białostockie
AZP 53-88/—**

Polska Akademia Nauk Instytut Archeologii i Etnologii Podlaska Ekspedycja Archeologiczna

Badania prowadzili dr Zbigniew Kobyliński oraz mgr mgr Dariusz Krasnodębski i Małgorzata Hajduk. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Białymstoku. Wczesne średniowiecze i starożytność (okres lateński?).

Badania miały charakter sondażowy, ich celem było ustalenie datowania grodziska oraz stanu zachowania warstw i obiektów na nim występujących. Przed rozpoczęciem prac wykopaliskowych wykonano serię wierceń, które wykazały, że dobrze czytelna warstwa kulturowa występuje jedynie w dookólnym pasie o szerokości ok. 20 m od krawędzi grodzi-

ska. Do prac wykopaliskowych wytyczono obszar 36 m² w pobliżu śladowo zachowanego wału wewnętrznego w południowej części stanowiska.

Pod humusem wystąpiła warstwa, w której widoczne były luźno rozrzucone, przepalane kamienie. Znalaziono w niej liczne fragm. ceramiki naczyniowej, fragm. prażnicy, bryły polepy, kości zwierzęce oraz wykonane z niebieskiego szkliwa paciorek. Materiał ceramiczny datować można wstępnie na okres wczesnego średniowiecza (X–XI w.), z widocznymi w nim silnymi tradycjami ceramiki ze starszych faz wczesnego średniowiecza. Poniżej, bezpośrednio na calcu, wystąpiła warstwa zawierająca niewielką ceramikę starożytną. Na szczególną uwagę zasługuje fragm. ceramiki gładkościennej, czernionej, z ornamentem trapezów i linii, oraz kilkanaście fragm. ceramiki sztrychowanej, które z dużą ostrożnością datować można na późny okres lateński. Na poziomie calca ukazały się także pozostałości spalonego drewna. Zachowane fragm. belek ułożone były równolegle i prostopadle do krawędzi grodziska, jednakże znaczny stopień ich zniszczenia uniemożliwia określenie charakteru tych konstrukcji. Na dnie wykopu wyróżniono kilkanaście dołów postępujących.

Planowana jest kontynuacja badań.

Kowalewko, st. 3, gm. Oborniki, woj. poznańskie — patrz: środkowa i późna epoka brązu

**Lasowice, st. A
gm. Otmuchów, woj. opolskie
AZP 92-32/—**

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
Oddział Opole
Muzeum w Nysie

Badania prowadzili mgr mgr Klemens Macewicz, Krzysztof Spychała, Jakub Kubicha, Mirosława Macewicz, Wacław Romiński (autor sprawozdania) i Mariusz Krawczyk. Skarb monet z X w.

Badania przeprowadzono w lutym i marcu 1993 r. na terenie pola uprawnego, usytuowanego w północno-wschodniej części wsi. Wykop o wymiarach 10 x 5 m założony został w miejscu niewielkiego, „dzikiego” wykopu. Przebadano glebę o miąższości ok. 40 cm. W trakcie prac odkryto 2 obiekty o nieokreślonej chronologii i funkcji, znaleziono kilka ułamków glinianych naczyń wczesnośredniowiecznych, zdobionych ornamentem falistym, oraz 178 monet srebrnych (w tym 25 fragm.) i mały ułamek ozdoby srebrnej, prawdopodobnie lunuli. Podstawową część depozytu stanowiły denary niemieckie, mniejszą denary czeskie i dirhemy arabskie. Ze względu na rozwleczenie depozytu podczas orki, stosowano w trakcie badań wykrywacz metali.

Według wstępnych ustaleń dr Barbary Butent z Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu można przypuszczać, że skarb został zdeponowany po 983 r.

Zabytki i dokumentacja znajdują się w Muzeum w Nysie.

**Lublin-Stare Miasto
AZP 77-81/—**

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie.

Obserwację i dokumentację prowadziła dr Irena Kutylowska z własnych środków finansowych. Wał wczesnośredniowieczny X–XI (XIII?) w.

Wiosną 1990 r. przy narożnej kamienicy ul. Rybna nr 8–Noworybna nr 3, od strony Noworybnej kopano wykop pod schody zewnętrzne zejścia do suterenu zaadaptowanej na sklep. We wkopie tym odsłonięto nawarstwienia kulturowe z bogatym materiałem zabytkowym, co pozwoliło uzupełnić naszą wiedzę o najslabiej rozpoznanej, zachodniej partii lubelskiego Starego Miasta.